

Sygn. akt I PK 158/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa J. P.
przeciwko J. Spółce Akcyjnej z siedzibą w J.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G. Ośrodka Zamiejscowego w R.
z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt IX Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącą na jakiegokolwiek względy, które w jej ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753). Powołane

przez skarżącego okoliczności nie uzasadniają – w ocenie Sądu Najwyższego – przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku opartego na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymagania konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, LEX nr 560581; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504; z 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, LEX nr 560494) i 4) dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Z kolei uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne

wątpliwości polega nie tylko na przedstawieniu tych wątpliwości, lecz także wykazaniu, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej i w doktrynie prawniczej.

Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje. Skarżąca wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. stwierdzając, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące określenia prawidłowej interpretacji znaczenia terminu na złożenie reklamacji w związku z wadliwym wyliczeniem stażu pracy, o którym mowa w § 9 Rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 3 kwietnia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników oraz określenia konsekwencji jego niedochowania.

Wykładnia powołanego wyżej przepisu stanowiła już przedmiot rozważań Sądu Najwyższego. I tak: w wyroku z 2 grudnia 2010 r., II PK 118/10, (LEX nr 949025), Sąd Najwyższy stwierdził, że „Przepisy ustawy z 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji regulujące uprawnienia pracowników do nabywania akcji (art. 36-38) nie przewidują trybu reklamacyjnego. Rozporządzenie Ministra Skarbu Państwa z dnia 3 kwietnia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników zostało wydane na podstawie upoważnienia ustawowego (art. 36 ust. 5 ustawy), w którym nie wspomina się nic o trybie reklamacyjnym, którego wyczerpanie miałoby stanowić warunek (przesłankę) nabycia akcji. Tryb reklamacyjny nie wynika zatem w żaden sposób z ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, a jedynie z rozporządzenia wykonawczego do niej. Z regulacji tej nie wynika jednocześnie, aby wniesienie reklamacji było warunkiem przyznania akcji. Jeżeli złożenie reklamacji nie wynika z ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, a jedynie z rozporządzenia wykonawczego do niej, to niewyczerpanie trybu reklamacyjnego nie może stanowić przeszkody do dochodzenia odszkodowania za nieumieszczenie osoby uprawnionej na liście i niewydanie akcji pracowniczych. Z rozporządzenia nie wynika, że zaniechanie wniesienia reklamacji powoduje wygaśnięcie uprawnień do akcji, roszczeń o wydanie akcji, a tym samym roszczeń o odszkodowanie za ich

niewydanie. Niezłożenie reklamacji nie eliminuje zawinionego przez stronę pozwaną (Skarb Państwa) nieumieszczenia powodów (spadkobierców zmarłego pracownika) na liście osób uprawnionych do nieodpłatnego nabycia akcji.”.

Z kolei wykazanie - podnoszonej w skardze kasacyjnej - oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona. Chodzi tu więc o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. W niniejszej sprawie stan taki nie występuje.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.